

## Sobota, 2. decembra

Čím dlhšie som nad tým premýšľala, tým ma Simonov návrh vianočného úteku vo dvojici lákal oveľa viac, ako prezliekať sa niekoľkokrát denne (mysli na tú kopu špinavej bielizne na druhý deň) a navštíviť miestny bar, aby sme si pohárom plným vianočného šťastia pripili s miestnymi obyvateľmi. Medzi tých patrila aj Veľký Ron, ktorý sedával v rohu a zvykol nahlas prejavovať svoj znepokojivý názor na Brexit, zatiaľ čo sa vám pokúšal predať „sneh za facku, zľavička pre teba, zlatko, lebo sa mi páčiš“. Polichotilo mi, že som si vyslúžila náklonnosť Veľkého Rona, a aj keď som musela vždy odmietnuť, neodradilo ho to, aby bol zakaždým rovnako štedrý. Raz započul, ako s Hannah nadávame na jej neschopného ex Dana, a ponúkol nám, že za štyridsať libier ho „odkráľuje“. Klamala by som, keby som tvrdila, že nás to nelákalo, najmä keď Veľký Ron dodal: „Za takú cenu nemôžete čakať nič rýchle ani čisté, to je jasné. Dal by som to nejakému zelenáčovi. Chlapci sa to niekde musia naučiť, no nie?“ Zdvorilo sme prikývli, odvetili: „Samozrejme,“ a rýchlo sme utekali von. Túžila som sa Veľkého Rona na týchto „vražedných učňov“ opýtať, no nechcela som, aby si myslel, že len predstieram záujem o jeho „služby“ a plytvám jeho časom. Veľký Ron v Santovej čiapke ponúkajúci svoj špeciálny vianočný sneh nezapadal do mojej sviatočnej predstavy,

ktorú som si za tie roky starostlivo vybudovala. Jednoznačne však do nej zapadalo zakopávanie na malebných zamrznutých poliach v pohodlných čizmách, no ako väčšina skutočných polí na rozdiel od tých z časopisov aj tie medzi našim domom a barom sú pokryté blatom a farmár na nich zvykne cez sviatky rozhadzovať hnoj z nám doteraz nepochopiteľných dôvodov. Prekryť ten *eau de prasacie sračky*, ktorý dnu zavanie, vždy keď chcú ísť psy von, si vyžaduje veľa sviečok z White Company.

Nápad s vianočným hotelom však zatiaľ zapadal do mojej predstavy najviac, najmä ak by v ňom boli rustikálne trámy (kde by sme mohli zavesiť imelo, pod ktorým by ma Simon pobozkal, čo je oveľa romantickejšie, ako keď ho zavesíme v chodbe na luster, zatiaľ čo Simon frfle niečo o požiarnej bezpečnosti) a zamatové závesy. Na zamatových závesoch je niečo naozaj sviatočné. A taktiež, čo môže byť vianočnejšie ako dvaja znavení cestujúci, ktorí dorazia do hotela na Vianoce? presviedčala som samu seba. Hotový vianočný príbeh! Niežeby som chcela nocovať v stajni, ďakujem veľmi pekne – túžila som po oválnej vani a posteli s klenbou, nie po balíkoch sena a válove.

Preto som sa vybrala na google a zadala „dokonalé vianočné hotely“. Chvíľu som zápasila s vyhľadávacím algoritmom, ktorý sa ma snažil odbiť s „najlepšími vianočnými hotelmi“, no ja som nechcela „najlepšie“, ale DOKONALÉ, DORITI. A potom som ho našla. Bol viac ako dokonalý. Rozkošný malý zámoček učupený vo veľkolepej vidieckej oblasti, ktorý ponúkal VLASTNÝ VIANOČNÝ STROMČEK, ozdoby, „darček na uvítanie“ pod ním (takmer určite je to len rovnaký sprcháč, aký bude aj v kúpeľni, no to nebolo podstatné), koledníkov, dokonca aj možnosť zahrať si stolové hry a na Prvý sviatok vianočný usporadúvali HĽADANIE POKLADOV. Panenka skákavá, jednoducho mi bol súdený! Mali aj hotelový bar, ktorý bol na Prvý sviatok vianočný otvorený len pre ubytovaných hostí a od hotela ho delila

príjemná osviežujúca prechádzka cez záhrady a po príjazdovke, ktorá priam volala po tom, aby sme ju absolvovali v kašmírových svetroch, do ktorých sme sa prezliekli z voľných spodkov a ktoré neskôr vymeníme za elegantne šik, no zároveň sviatočné zamatové šaty! Toto je určite hotel, ktorý mala na mysli redaktorka z časopisu, keď pred rokmi napísala ten sprostý článok, čo ma odvtedy prenasledoval! Bol taký úžasný, že som tomu nemohla uveriť. Niečo *takéto* dokonalé musí byť určite rezervované mesiace, ak nie roky dopredu. Ale pozrite! JEDNA izba je voľná. Teda apartmán. Pomerne veľký apartmán. No keď som zobrala do úvahy, čo všetko ponuka zahrňala, ani cena nebola vôbec zlá! V skutočnosti bola naozaj výhodná. Lepšie som zaostrila. Ach. Nevšimla som si tú protivnú poslednú nulu. Tak to... mi vohnalo slzy do očí. No dá sa táto dokonalá idylka pre matku, ktorú ohrdli a opustili deti, ktorým darovala život, vyčísliť peniazmi?

Keď som išla o svojom dokonalom objave, opustenej matke atď., atď., povedať Simonovi do kôlne, odvetil, že vyčísliť sa to dá a tá suma sa pohybuje oveľa nižšie, než cena za Dokonalý vianočný hotel. Vlastne tvrdil, že je aj oveľa nižšia, než tá cena bez poslednej protivnej nuly.

„Veď si povedal, že pre moje šťastie spravíš čokoľvek!“ trvala som na svojom.

„Keď som povedal ‚čokoľvek‘, nemyslel som tým, že za dve posraté noci vysolím viac ako za rodinné auto strednej triedy, Ellen!“

„Takže moje šťastie ti za tie peniaze nestojí! Som veľmi smutná a toto by ma rozveselilo.“

„To nie je o tom, že mi tvoje šťastie za tie peniaze nestojí, Ellen. Ide o to, aby sme ďalšie dva roky nemuseli splácať dve noci v hoteli. Z *toho* by som bol veľmi smutný ja. A aj ty, pretože by sme si nemohli dovoliť víno. A čo to tvoje vyhlásenie, že nemôžeme opustiť psy?“

„Môžeme tam zobrať aj psy. Za malý príplatok.“

Simon sa podozrievavo zahľadel na obrazovku. „Pätsto li-bier za každého! A ty ich máš tri. A, drahá, pozri, píše sa tam ‚vychované psy‘. Nik na svete by ani pri najlepšej vôli nemohol tvoje psy považovať za vychované. Pamätáš sa, keď predajne John Lewis zverejnili, že povoľujú vstup s ‚vychovanými psami‘, a ty si tam zobrala tých svojich? Hm?“

„Hej,“ zamrmlala som trucovito.

„A ako to dopadlo?“

„Zavolali policajtov a Slobodu zvierat a ja som dostala doživotný zákaz vstupu do ich predajní a nakupovať online u nich môžem len pod vymysleným menom, pretože Barry tam poskakoval s takým nadšením, že vrazil do požiarneho hlásiča, spustil poplach a ten zvuk vyplašil Floru tak, že sa počúrала na lampu v oddelení s nábytkom a zoskratovala ju, takže niečo napokon NAOZAJ vzplanulo. A nakoniec Súdci pobúrene pohrýzli hasiča, pretože sa nechcel evakuovať.“

„A čo sliepky?“ pobádal ma Simon.

„Včera ťa sliepky netrápili, keď si navrhoval tento plán,“ oponovala som.

„A ty si na ne zjavne zabudla.“

„To len preto, že ma neznášajú, takže ich netraumatizuje tak ako psy, keby sme ich opustili počas Vianoc. *Nezabudla* som na ne, len nepotrebujem brať ohľad na ich emočné ani telesné potreby.“

Simon prevrátil oči. „No nie je to zábavné? Stretneš dievča, ktoré ťa uchváti tak, až ťa to zrazí na kolená, zamiluješ sa doň a vybudujete si spoločný život. Vo veľkých ľúbostných príbehoch však nikto, pravdaže, nespomenie, že jedného dňa sa spaľujúca vášň premení na posedenie v kôlni a diskusiu o emočných potrebách sliepok počas sviatkov.“

„Už v tebe nevyvolávam spaľujúcu vášň?“

„S tým mi veľmi pomohol ten krém z lekárne,“ zachechtal sa.